

Někdo, kdo rozumí

Blairiny kamarádky nechápaly, jaké to je mít Crohnovu chorobu.

Haley Yanceyová
(Podle skutečné události)

Tento příběh se odehrál v USA.

„Dnes nemůžu jít,“ řekla Blair. Bylo jí trapně a cítila, jak se červená v obličejí.

Kamarádky se na ni upřeně dívaly. „Ale řekla jsi, že půjdeš!“ řekla Sammy.

„Já vím.“ Blair sklopila oči k zemi. „Není mi moc dobře. Mrzí mě to.“

„Tohle jsi říkala i minule,“ namítla Jessica.

Blair nevěděla, co má říct. Moc ráda by šla k Sammy domů. Ale dnes ji opravdu bolelo břicho. Potřebovala jít domů a odpočinout si.

Blair měla Crohnovu chorobu. Kvůli tomu měla problémy s břichem a opravdu ji to bolelo. Po většinu času ji břicho bolelo aspoň trochu. Ale některé dny to bylo horší než jindy. Jeden z těch dní byl i dnes. Přála si, aby si mohla vybrat, které dny ji to bude bolet víc. Připadalo jí, že ji břicho bolelo nejvíc vždy, když chtěla dělat něco zajímavého.

„Tak prostě půjdeme,“ řekla Sammy Jessica.

Když přišla Blair domů, vzala si svůj lék. Pak se snažila usnout. Ale bolest byla moc silná.

Přišla se na ni podívat maminka s tatínkem. Tatínek se k ní posadil na postel. „Jak ti je?“

„Dobře. Ten lék mi trochu pomohl,“ odpověděla Blair.

„Mrzí mě, že jsi nemohla jít k Sammy domů,“ řekla maminka.

Blair cítila, že má v očích slzy. „To není fér! Kamarádky nechápou, jaké to je.“ Blair hodila polštářem o zeď. „Jenom bych chtěla, aby mi bylo líp.“

Tatínek Blair objal. „Já vím. Chtěla bys kněžské požehnání?“

Blair přikývla. Po požehnání byla obvykle klidnější.

Tatínek vložil Blair ruce na hlavu a dal jí požehnání, aby si odpočinula a pocítila útěchu. Bylo to hezké požehnání. Pomohlo jí pamatovat na to, že Nebeský Otec ji má rád. Ale stále byla smutná kvůli kamarádkám.

Po požehnání dali maminka a tatínek Blair pusy na dobrou noc. Odešli, aby mohla spát.

Blair si zase lehla a zavřela oči. Požehnání jí pomohlo, ale stále se trápila.

Klekla si k posteli, aby se pomodlila. Zpočátku se modlila tak jako obvykle. Řekla Nebeskému Otci, za co Mu je vděčná, a poprosila Ho, aby jí bylo lépe. Ale tentokrát v modlitbě pokračovala.

„Nebeský Otče, jsem opravdu smutná. Je mi líto, že nemůžu být s kamarádkami,“ řekla. „Cítím se sama. Nikdo nechápe, jak se každý den trápím. Stýská se mi po tom, jaké to bylo, než jsem začala být nemocná.“

Čím déle se Blair modlila, tím více cítila, že Nebeský Otec její modlitbě naslouchá. Neslyšela Je ani neviděla, ale pocítovala Jeho lásku. Věděla, že Mu záleží na tom, co Mu říká. Nechtěla, aby ten pocit skončil.

Blair se modlila, dokud Nebeskému Otci neřekla všechno, co pocítovala. Pak ji něco napadlo. Její kamarádky možná nikdy nepoznají, jaké to je mít Crohnovu chorobu, ale Nebeský Otec a Ježíš Kristus to vědí. Vědí, jak se trápí a jak se cítí osamělá. Vždy jí budou nablízku.

Blair měla pocit, jako by ji někdo pevně objímal. Po modlitbě šla za rodiči a řekla jim, co se stalo.

„Zdálo se ti něco ošklivého?“ zeptala se maminka. Blair se usmála. „Ne. Modlila jsem se.“

Maminka vypadala překvapeně. „Už je to docela dlouho, co jsme si dali dobrou noc. Ty ses celou tu dobu modlila?“

Trvalo to opravdu tak dlouho? Blair přikývla. „Měla jsem pocit, jako by mě někdo pevně objímal. Nebeský Otec a Ježíš Kristus vědí, jak mi je. Díky Nim nemusím mít pocit, že jsem sama!“ ●

